

En Frohm förhoppning...

I våra trakter fanns på 50-talet en torpartös, som ville lära sig spela. En tramporgel blev till salu. Men herrn i huset satte ner foten och tog ton: "Ingen psalmsång i mitt hus!" Det var nämligen så att torparfrun till hans stora förtrytelse blivit frälst. "O hur varligt man får vandra" blev sen hennes budord. Med flickan blev jag så småningom bekant - lustigt nog i ett orgelrum på Kungsholmen. Där skulle blivande lärare trampa fram stamsånger. "Ack så fel att honom klandra" tänkte jag då om torparen. Om tjejen inte varit nybörjare hade vi aldrig träffats. Tack vare hans veto pinade vi nu samma orgel. Och trots allt uppstod ljuv musik. Men den kom inte från orgeln. Spelkamraten och jag började sen att trampa tillsammans på livets stig. Steg ett steg gjorde även orgelläraren. Efter att ha undervisat oss bytte han klokt nog bana och blev domkyrkorganist. Domen över mig blev trots allt "godkänd". Andra kamrater gick det bättre för. Claes-Håkan blev operachef. Trots att min farfar var felospelare blev jag bara fospelare.

Nyss lyssnade jag på Christina Frohm. Hon kan minsann både spela och berätta. Berättarkonsten har hon efter sin mor. Christinas lärare, Margareta Larsson, gav Christina en god grund. Henne minns många gnestabor. Hennes duktiga elev lämnade sen Frustuna. Men hon glömde inte sina gamla spelkompisar. Även musiken har Christina i arv. Fast musikaliska anlag räcker inte. Utan instrument står man sig slätt. Som tur var fanns det sådana på nära håll. Christina fick spela med morfar. Och legenden "Barrskogs-Nisse" var hennes morbror. Han hade vid ett tillfälle inhandlat ett riktigt värstingdragspel. "Oj, så dant med knappar - och i båda ändar!" Ungefär så lät kommentarerna. Men Christina ville spela fiol. "Det är för svårt", tyckte först de närmaste. Sânt triggade förstäs en tjej med stark vilja. Hon bevisade motsatsen - och det med besked - även om hon nån gång slarvade med spelläxorna. När hon gick ut realskolan hade hon redan spelat tillsammans med nästan allt känt spelfolk i Gnesta. Och bilder på de flesta har hon. När Jokkmokks-Jokke 1965 gästade Elektron var många gnestakändisar samlade.

Sa" drog Christina ut i den storar folkmusikvärlden. Riksspelman blev hon. Fast vi som påstått att hon som 16-åring var Sveriges yngsta fick bakläxa. Näst yngst var hon. Utbildningen fortsatte hon. Hon blev - likt spelmannen Leif Johansson - fiol mag. Sen fick Sollentuna kommun nöjet att se Christina som lärare. Med glimten ögat beskriver hon sin nya kommun, berömd för Christel Pettersson och Skomakarligan. Hon skulle kanske kunn; sägas tillhöra den senare. En spelman lär få mång; dansare att slita ut skorna. När ridån går upp för Gnesta spelmansstämma finns Christina varje år på plats. Som jurymedlem sitter hon ibland bakom ett annat skynke. På andra sidan skynket finns en spelman, obemärkt, som bl: Zornmärkt om hen spelar utmärkt. Här gäller anonymite

Resa har Christina fått göra. Pappa Rolf kom till Gnesi norrifrån som järnvägsbyggare. På bygget av Björnlunc station har Christina bilder. Men nog var man elak n man antydde att rallarna som kom till Gnesta gifte sig m(fula käringar som inga andra ville ha. Säkert var det h ett utslag av skämtlynne inom den närmaste kretsen - f humor fanns det minsann där.

Ett annorlunda uppdrag fick Christina vid Prins Wilheb begravning. Sörmländska spelmän tågade då i täten. O när Kurt Tucholskys berömda bok "Schloss Gripshol" skulle filmas medverkade Christina. Författarens gra

arv. Fast musikaliska anlag räcker inte. **Utan instrument** står man sig slätt. Som tur var fanns det sådana på nära håll. Christina fick spela med morfar. Och legenden "Barrskogs-Nisse" var hennes morbror. Han hade vid ett tillfälle inhandlat ett riktigt värstingdragspel. "Oj, så dant med knappar - och i båda ändar!" Ungefär så lät kommentarerna. Men Christina ville spela fiol. "Det är för svårt", tyckte först de närmaste. Sånt triggade förstås en tjej med stark vilja. Hon bevisade motsatsen - och det med besked - även om hon nån gång slarvade med spelläxorna. När hon gick ut realskolan hade hon redan spelat tillsammans med nästan allt känt spelfolk i Gnesta. Och bilder på de flesta har hon. När Jokkmokks-Jokke 1965 gästade Elektron var många gnestakändisar samlade.

Så drog Christina ut i den stora folkmusikvärlden. Riksspelman blev hon. Fast vi som påstått att hon som 16-åring var Sveriges yngsta fick bakläxa. Näst yngst var hon. Utbildningen fortsatte hon. Hon blev - likt spelmannen Leif Johansson - fiol mag. Sen fick Sollentuna kommun nöjet att se Christina som lärare. Med glimten i ögat beskriver hon sin nya kommun, berömd för Christer Pettersson och Skomakarligan. Hon skulle kanske kunna sägas tillhöra den senare. En spelman lär få många dansare att slita ut skorna. När ridån går upp för Gnestas spelmansstämma finns Christina varje år på plats. Som jurymedlem sitter hon ibland bakom ett annat skynke. På andra sidan skynket finns en spelman, obemärkt, som blir Zornmärkt om hen spelar utmärkt. Här gäller anonymitet.

Resa har Christina fått göra. Pappa Rolf kom till Gnesta norrifrån som järnvägsbyggare. På bygget av Björnlunda station har Christina bilder. Men nog var man elak när man antydde att rallarna som kom till Gnesta gifte sig med fula kärringar som inga andra ville ha. Säkert var det här ett utslag av skämtlynne inom den närmaste kretsen - för humor fanns det minsann där.

Ett annorlunda uppdrag fick Christina vid Prins Wilhelms begravning. Sörmländska spelmän tågade då i täten. Och när Kurt Tucholskys berömda bok "Schloss Gripsholm" skulle filmas medverkade Christina. Författarens grav i Mariefred har inte glömts. Men det har tydligen filmen. Fast nu lär den vara beställd. Den vill jag gärna se. Och fler Christinaberättelser vill jag höra. Det är väl en from förhoppning!

BENGT LANDIN

